

[Inger Stilling Pedersen]

re, betyder en stor omvæltning, hvor mange følelser spiller ind, og så er det jo vigtigt, at vi fra samfundets side sikrer, at man ikke ud over alle de problemer, man løber ind i, også får store økonomiske problemer. Det kan kun gøres, tror jeg, ved, at der er forskellige måder at udbetale erstatning på.

Jeg kan måske ikke udtrykke det stærkt nok, men det er glædeligt, at hjemmearbejdende ægtefæller, folk, som man ikke lige kan sætte en præcis indtægt på, nu får en mulighed for at vide, at de også er noget værd. Det har tit betydet store katastrofer i hjem, når en, der har udført et stort arbejde, som altså ikke var påskønnet af det offentlige, nu pludselig ikke var der og man skulle til at have den store udgift.

Kristeligt folkeparti vil altså helhjertet gå ind for dette lovforslag og deltage meget positivt i udvalgsbehandlingen.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Tak for en særdeles velvillig behandling af dette forslag. Jeg er ikke i tvivl om efter de ordførertaler, der er holdt, at vi her i folketinget – og jeg tror, det vil omfatte alle partier – vil nå frem til en løsning på denne sag. De indvendinger, der er fremkommet, omfatter alene enkeltheder og ikke lovforslagets hovedprincipper, og dem må man selvfølgelig have lejlighed til at drøfte nærmere.

Der er rejst det spørgsmål – netop fordi der er en sådan positiv stilling til lovforslaget – hvor hurtigt man kan få det gennemført. Det er helt igennem udvalgets sag, men det er jo rigtigt, at der har været et meget langt forarbejde, man skal sætte sig ind i. Der er også mange ting i forbindelse med lovforslaget, der kan give anledning til nærmere undersøgelse, og jeg vil gerne i den forbindelse sige, at fru Annelise Gotfredsens ønske om, at der stilles bistand fra justitsministeriet til rådighed, er vi selvfølgelig helt igennem indstillet på at opfylde. Jeg tror, det kan være fornuftigt, hvis en af justitsministeriets embedsmænd under hele lovforslagets gennemgang er til stede og bistår, men det er jo også udvalget, der skal afgøre dette.

Det er rigtigt, at der ikke har været lang tid for ordførerne til at behandle lovforslaget efter den fremsættelse, der fandt sted her forleden dag, men for en ordens skyld vil jeg da gøre opmærksom på, at det er en genfrem-

sættelse. Lovforslaget blev fremsat før valget. Jeg er selvfølgelig bekendt med, at det ikke er hvert eneste vælgermøde, der har haft erstatningsloven som hovedpunkt, men forslaget har altså foreligget for norges vedkommende. Men nu bliver der altså mulighed for at undersøge denne sag nærmere, og så kan man spørge: skal man prøve at få det igennem nu, eller kan vi vente? Jeg vil bare nævne et par argumenter for, at det kan være en god idé at prøve at få denne lovgivning igennem i denne samling.

Det afgørende er, synes jeg, at vi trænger til den. Det er jo ikke, fordi vi står, skal vi sige som noget u-land med hensyn til, hvordan erstatningerne skal være. Vi har, som fru Birgith Mogensen fremhævede, en righoldig og god domspraksis, og vi har hidtil kunnet lade erstatningerne hvile i væsentlig grad på den domspraksis, vi havde. Vi behøvede ligesom ikke en lovgivning. Jeg tror også, det har spillet ind, at vi på erstatningsområdet her i landet har haft en af de mest fremragende jurister, Henry Ussing, der på mange måder beskrev disse forhold, så man måske syntes, at man kunne undgå en lovgivning. Med det forarbejde, der er gjort, tror jeg, det er rigtigt, at en lovgivning bliver resultatet, og det er der jo også tilslutning til. Vi har den gode fortid både i teorien, som nævnt, og i domspraksis, så vi har et godt grundlag at bygge lovgivningen på.

Samtidig er der jo altså noget at rette. Det er blevet fremhævet af flere ordførere, at det er en klar forbedring for grupper, som man ikke rigtig vurderede til noget, i hvert fald ikke til noget væsentligt. Det kunne være tilfældet med hjemmearbejdende, navnlig hjemmearbejdende husmødre, studerende og andre. En studerende, der bliver udsat for et uheld, der mærker ham for resten af livet, kommer i en situation, der er betydelig ringere end andres livsforløbsmuligheder. Det synes jeg, at det vil være rigtigt at rette op så hurtigt som muligt.

Desuden må vi være bekendt med, at med den forbindelse, der er imellem landene i dag, vil der være noget uholdbart i det, hvis erstatningerne bliver for forskellige. Der er noget forkert i, at en person, der bliver kørt ned i Malmø, i dag kan få en erstatning, der er cirka dobbelt så stor som erstatningen til den, der bliver kørt ned i København. Det kan ikke være tilfredsstillende. Hvis vi ser på